

Arribares per quedar

Havia passat deu anys complicats. Es diu aviat: deu anys; no passen com una exhalació. Passen amb els seus dies i les seves nits, amb els seus dubtes i alguns ressos - ben llunyans- que una altra vida és possible. Tot sembla un decorat, una pel·lícula dolenta. Els actors i les actrius continuen la seva interpretació exitosa, avancen, fan passes endavant i endarrere, algunes més profitoses, d'altres més ermes. Tu, com un extra mal pagat, mires. Mires, plores i t'hi avenes. Res més.

De vegades la comprensió de la pròpia vida i de les pròpies circumstàncies no basta si no arriba l'acceptació.

Som una dona lluminosa i pura, que accepta amb coratge i alegria resava el meu mantra d'aquell hivern en què vaig començar a sentir que la primavera també podia ser per a mi, que no només l'havia de mirar darrere els mostradors.

La decisió era ferma: Enguany tot anirà bé. Vaig comprometre'm amb mi mateixa. La salut mental i física havien de ser al punt de partida. El d'arribada l'aniria albirant poc a poc.

I un dia arribares. Per quedar. Però això jo encara no ho sabia.

Un divendres horabaixa, una cafeteria, una conversa. Ens ho diguérem tot i no-res. La resta ho posà la vida. Sentírem la sort d'haver-nos trobat l'un a l'altra i decidírem -amb la raó primer i el cor darrere, amb batecs estridents- començar a caminar junts.

Ho record tot com si fos avui. Les converses dels matins feiners abans d'entrar cadascú a la seva rutina, el telèfon vibrant cada nit per relatar el dia i les anades i vingudes, la pressa als cossos, els caps de setmana a dues mans separats del món i de la bolla i, ahora, compartits amb amics estimats i família. Poc a poc esdevingueres part de la vida. Ara sé que hi eres des de sempre i que no me n'havia adonat.

Sempre diguérem que ens estimàvem i ens estimariem en el dia a dia, a les rutines. No necessitam efectes especials, grans esdeveniments ni paraules grandiloqüents. No necessitam fer cap crida extraordinària: feim un xiuxiueig d'amor vertader cada dia. Coneixem un sentiment en minúscula que ha esdevingut un conjunt brillant i colorit de majúscules, però - ai las!- aquestes lletres només les escrivim noltros, amb una cal·ligrafia suau i senzilla.

Han passat dotze anys, hem fet una petita família que és el més gran de la nostra existència. El que et vull dir a través d'aquestes línies sinceres, estimat, és que no sé si l'amor és un concepte concret o abstracte, només sé que tu el representes en estat pur. Me'l fas sentir cada dia a la pell i a l'ànima.

Que tinguem sort i ens seguim estimant sempre una mica més, sempre dins la senzillesa i la consciència de tot allò que ens uneix, tot allò que, any rere any i dia rere dia, eclipsa amb escreix tot allò que ens separa.

T'estim.